

[Sundhedsministeren]

kommunerne det helt afgørende i, at det smitteopsporende arbejde blev fastholdt, uanset om man lokalt har valgt sygehusvæsenet eller de praktiserende læger som ramme om indsatsen mod HIV-smitte og andre seksuelt overførte sygdomme.

Sundhedsministeriet anbefalede udtrykkelig amtskommunerne at sikre de praktiserende læger bistand til dette vigtige arbejde. Sundhedsstyrelsen har imidlertid konstateret, at der fra amt til amt synes at være store forskelle på den smitteopsporende indsats. Det umiddelbare indtryk er, at man ikke alle steder har fastholdt tilstrækkelige ressourcer til smitteopsporingsopgaven. Derfor vil jeg her i sommerens løb holde et møde med Amsrådsforeningens formand for at få drøftet, hvordan vi kan sikre, at indsatsen bliver tilstrækkelig vedrørende smitteopsporing i alle de danske amter.

Sundhedsstyrelsen har sidste efterår iværksat en særlig indsats for at forbedre den kontaktopsporende indsats i forhold til HIV-smittede med udsendelse af en revideret vejledning og særligt oplysningsmateriale til alment praktiserende læger. Lægen skal, når en person konstateres HIV-smittet, undersøge, om der er mulighed for smitteopsporing. Nogle HIV-smittede har haft mange og af og til anonyme seksuelle kontakter, og den periode, hvori smitten kan være sket, kan gå år tilbage. Lægen må sammen med patienten vurdere, hvem der kan være smitekilden, og hvilke personer der kan være smittet og bør opfordres til at lade sig undersøge. Smitteopsporing bør iværksættes, hvor det skønnes, at den kan føre til, at HIV-smittede identificeres, og specielt, hvis man har formodning om, at disse ikke selv er opmærksom på risikoen for HIV-smitte. Undersøgelser fra andre lande har dokumenteret, at en sådan smitteopsporing kan give resultater i form af identifikation af ikke tidligere erkendte tilfælde.

Lad mig slutte med at sige, at jeg synes, Fremskridtspartiets lovforslag indeholder mange besynderlige elementer. Dem skal jeg ikke gå i detaljer med. Men det er i sig selv overraskende, at netop Fremskridtspartiet skulle fremsætte et forslag om etablering af et råd på ikke mindre end 27 medlemmer. Jeg tør slet ikke tænke den tanke, at jeg så bagefter, hvis man forestillede sig, forslaget blev vedtaget – hvad jeg ved det ikke gør – oven i købet

fik mulighed for på eget initiativ at øge antallet af medlemmer, hvis jeg skønnede, at det ville være hensigtsmæssigt. Det er i sig selv overraskende, at man vil lave et bureaukrati af den art på det område her, som i forvejen har meget stor bevågenhed.

Men derudover vil jeg også sige, at jeg er noget overrasket over sammensætningen af rådet. Vi har kirke, politi, advokater og dommerstand repræsenteret i rådet. Men repræsentanter for de grupper, der i særlig grad er berørt af smitten – det kunne være organisationen HIV Danmark, det kunne være Positivgruppen, det kunne være Bløderforeningen, det kunne være Landsforeningen for Bøsser og Lesbiske, organisationer, der repræsenterer langt, langt, langt hovedparten af dem, der er berørt af dette her – har man overhovedet ikke foreslået skulle have en plads i det pågældende råd. Jeg må nok sige, at jeg synes, det er noget overraskende.

Derfor kan det vist heller ikke være overraskende for Fremskridtspartiet, at jeg bestemt ikke kan anbefale, at man vedtager lovforslaget her. Regeringen kan ikke anbefale det. Jeg mener, at de ganske store ressourcer, der i givet fald skulle anvendes til at få dette råd og det HIV-politiske forum til at fungere, kunne vi bedre bruge til HIV-oplysning og til en bedre smitteopsporing.

(Kort bemærkning).

Jan Køpke Christensen (FP):

Jeg er dybt chokeret over det, der blev fremført her af en såkaldt sundhedsminister. Det giver stof til eftertanke: Hvor meget tager man reelt denne sygdom alvorligt?

Når Fremskridtspartiet har fremsat dette forslag, er det naturligvis, fordi vi mener dybt alvorligt, at sygdommen skal bekæmpes med næb og kløer.

At ministeren så fremfører, hvad der reelt skulle være baggrunden for Fremskridtspartiets fremsættelse af forslaget, chokerer ydermere. Det blev insinueret, at Fremskridtspartiets baggrund jo nok var, at vi i disse råd skulle fremføre den politik, vi tidligere har stået for på dette område.

Jeg vil sige, at hvis det endelig havde været baggrunden, hvad det naturligvis ikke er – det tror jeg også sundhedsministeren ved – så er det da fuldstændig flintrende ligegyldigt, hvad